

ei mõinud olla. Tema oli tõt rääkinud kui emale ütles: mino silmapilgud on loetud. Mina tõtasin leeaugule ja sosisin wanamoori kõrwa salamahti: „Teie tütreaga on lugu väga kurb, tema on suremisel ja ei saa mino arwates hommiko walget enam nägema.“ Wanamoor wahtis tumeda silmaga mino peale ja ei lausunud sõnakest, nõnda et lugu kahepeale jäi, kas ta mino sõnumeid oli kuulnud wai ei olnud. Mina ütlesin waljomine, kät tema õla peale pannes: „Teie tütar on suremisel!“ — Wana eit jäi tuimaks kui puutük, aga üks tühi pudel tema rüpes tunnistas awalikult, et tühendatut sisu eidelese pea uimaseks oli teinud. Sureja säng on muido üks wägew õpetaja, kes sõnata waljomad südamed rusuks mõib teha, aga siin istub üks ema tütre sängi ligidal ja ei pane seda asja paljo tähele.

Haige läks igal silmapilgul rängemaks ja rahunumaks; tema wiiskas läsi ühest kohast teisi, püüdis peat asemelt tõsta, aga nõder jõud keelas tahtmise täitmist ära.

Mina istusin sängi kõrwa peale, tõstsin pahema käega lahkuja pea ülesse, käänasin oma suu tema kõrwa ligi ja ütlesin lahke sõnaga: „Armas lahkuja hing! sino udupilwed halawad kui hommikune laste päikese paistel laduma; rassem osa langeb wesipisarais maha, kergem tõuseb pilwe kombel ülesse. Sino waim ei tunne enam warjo: raskest, waid sirutab laiswanud tiiru, kui pesast mõrdum linno poeg, ja plab tiiwade rammu katsuda, kas jaksawad Issa-

maale lenda! On sul midagi ütlemist, siis räägi, enne kui teelepaelad luku lähawad.

Teeleminiija ei kuulnud mino jutu, waid wahtis mõderaks läinud silmaga sängijalgotsa, kus — mis ma nüüd wast nägin — üks lapsok sängi ja nurga seina wahel pingi peal magas. Lapsokese peale käis siwad haige silmad, ja kuidas kope kuulda saame — mõted.

„Kui sinust niisugune wilets loom peaks saama kui sino ema oli,“ — ütles ta lapse peale waadates — „siis lägistaksin sind paremine oma käega ära, kui et teistele risuks ja rahwale teotuseks maha jätaksin. Wäriise, wäriise, wärdjas! — Sino ema on kull ja isa sul wäetil ei ole. Sul on silmad peas — kelle silmad? Jah, kurimaim istub sul silmas ja naerab mino wasto, kui tahaks ütelda: Ema pani kelgo laka otsale, tütar mõtab kelgo ja sõidab sedasama teed. Urjoh! Sina tõmbad suukese nutule? Mis sul wiga wäätile? — Tule mino warjawa laiso, ja oled ommetegi mino laps! Armas lapsokel kas ehk kogemata sulle wiga tegin?“

„Laps magab rahulist ja ei ole temale kedagi wiga teinud,“ ütlesin haige kõrwa sisse.

Tema pööras silmad mino poole, waatas natuke aega, otsesõnu tahaks tunnistada ja segasid mõteid kohendades meeletuletada, kes praego temaga oli rääkinud. Siis katsus ta mino kää naal peat kõrge male tõsta ja ütles: „Kangro Jüri! — tänan teid, et mino palumist kuulsite ja Else weel wiimist lorda